

Zriedkakedy spadne, kto správne kráča (Úvaha)

V jednom okamihu si staviaš hrad z piesku a v ďalšom sa ťa život opýta: „Čo odo mňa chceš?“ Vyzbrojení predstavami, nádejami a snami sme odrazu posotení vpred. Vykročiť vlastnou cestou. Kto však s istotou môže tvrdiť, že pozná ten jediný správny smer?

Myslím si, že každému vo svojom najhlbšom vnútri akási zvláštna sila napovedá, čo si zo širokého spektra možností vybrať. Nazvite to intuíciou, svedomím, vnuknutím... Pomenovanie onoho fenoménu nie je dôležité. Závisí len na našej voľbe, či „kompas“ v nás pocítme dôverou a zohľadníme, čo nám našepká.

Dá sa vôbec zachytiť spleť života do viet? Dokážu slová opísať púť človeka v celej svojej zložitosti? Sotva by to zvládol niekto, čo príbeh vekov prežíva polovičato. Sme tu, aby sme ukázali, kde tkvie naša sila. Nie aby sme zmizli zo scény, keď hra sa ešte zďaleka neskončila...

S použitím štipky fantázie môžeme roky prirovnať k lanu, natiahnutému ponad priepasť rozhodnutí. Zvolíš si nesprávne a letíš... Chuť poznania je poznačená trpkosťou - vieš, na čom si... Na dne. Tam môžeš rozmyšľať, prečo, čo sa dalo spraviť inak, kto za to... Môžeš? Vstať a vyliezť opäť hore, balansovať na nitke tenšej, než je hlas zovretý strachom? Prísť na koreň vecí, poučiť sa, aby si v budúcnosti nestúpil do vzduchoprázdna z rovnakého dôvodu? Určite áno. Aj za cenu, že raz znova voľným pádom porazíš rovnováhu.

Podľa mňa je jedným z najistejších spôsobov, ako nestratiť stabilitu, dôvera v seba. Ak sa správame tak, aby sme sa vždy mohli pozrieť na vlastnú tvár v zrkadle bez výčitiek, odmena nás neminie. Čo ňou je? Predsa spokojnosť, možno istý súkromný pocit šťastia, krehký a vzácny... No o to radostnejší. Jedným dychom však dodám, že univerzálne recepty patria len a len do kuchyne. Napudrované rady pristanú maximálne vyumelkovanej televíznej šou. Veď kto si dnes pasívne nechá tlačiť do hlavy „osvedčené životné pravdy“?

Odvaha mi napriek tomu nechýba. Pokojne prehlásim: „Ja chcem byť človekom, ktorý sa mi nehnuší.“ Budme nimi všetci... Tak, ako okamžite možno zamietnuť existenciu jedinej správnej cesty, rovnako neprijímam predstavu života v bezmocnosti a rezignácii. Oným kompasom pre nás môže byť aj rodina, priatelia, spriaznená duša... S armádou poradcov a svedomím v zálohe ľahšie zbadáme ruku, ktorá nás zo zeme zodvihne.

Popáliť sa a vstať z popola... Zas a znova.

Petra Vitázková